

งานวิจัยในประเทศ

ในปี พ.ศ. 2516 ละครม ฃ บางซำง ใค้ทำการวิจัยเรื่อง "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนบาสเกตบอลแบบสหศึกษา และแบบแยกเรียนหญิงชาย" โดยใ้กลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นอาสาสมัครนักเรียนชายหญิง จำนวน 48 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 24 คน หญิง 24 คน ทุกคนไม่เคยใ้รับการฝึกบาสเกตบอลมาก่อน แบ่งนักเรียนทั้งหมดใ้ใช้ในการวิจัยออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มสหศึกษา 2 กลุ่ม กลุ่มชายล้วน 1 กลุ่ม และกลุ่มหญิงล้วน 1 กลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทักษะการเลนบาสเกตบอลระหว่างนักเรียนชายและหญิงที่เรียนในชั้นเรียนแบบสหศึกษา กับแยกเรียนชายหรือหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ¹

ในปี พ.ศ. 2521 ปิยวรรณ เพ็ญสุภา ใ้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจ้คและการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงร่าย" โดยใ้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเอง ส่งไปยังครูผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงร่าย โรงเรียนละ 3 คน จำนวน 230 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาส่วนใหญ่ชาคครูที่มีวุฒิทางการศึกษา และโรงเรียนส่วนมากชาคอุปกรณ์การสอนทางพลศึกษาทุกชนิด ผู้บริหารไม่เข้าใจและไม่ใ้การสนับสนุน ชาคตำร่าและอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน และครูผู้สอนวิชาพลศึกษาต้องการใ้มีการอบรมการสอนวิชาพลศึกษาแก่ครู

¹ละครม ฃ บางซำง, "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนบาสเกตบอลแบบสหศึกษาและแบบแยกเรียนหญิงชาย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2516), หน้า ง.

เป็นประจำทุกปี¹

ในปี พ.ศ. 2523 ศิลป์พงศ์ ศรีวุฒิ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาที่จัดขึ้นในโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา ผู้บริหารและนักเรียน จำนวนทั้งสิ้น 277 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. โรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพฯ ทุกโรงเรียน มีการจัดดำเนินการโปรแกรมพลศึกษา ครบทั้ง 5 โปรแกรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในวิชาพลศึกษา เสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย ปฏิบัติถึงทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา เสริมสร้างคุณธรรม เปิดโอกาสให้มีการแสดงออกทางกีฬาและสร้างมนุษยสัมพันธ์ กิจกรรมที่จัดให้มีการเรียนการสอนและแข่งขัน ได้แก่ ยืดหยุ่น เทเบิลเทนนิส วอลเลย์บอล กรีฑา บาสเกตบอล ฟุตบอล มวยไทย แบดมินตัน ตะกร้อ

2. ปัญหาการจัดดำเนินการด้านการเรียนการสอน ได้แก่ การขาดสถานที่ เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดสนามฟุตบอล ขาดโรงฝึกกีฬา เวลาและชั่วโมงเรียนไม่เหมาะสม ขาดงบประมาณ ไม่มีห้องพักครู ขาดค่ารถแบบเรียนและคู่มือครู ปัญหาการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน คือ ขาดงบประมาณ ขาดเวลาสำหรับการแข่งขัน ขาดอุปกรณ์ฝึกซ้อม²

ในปี พ.ศ. 2524 ปัทมาวดี นวรัตน์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนที่มีอาชีพต่าง ๆ ต่อวิชาพลศึกษา" โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้ปกครองนักเรียน 10 อาชีพ อาชีพละ 50 คน รวมทั้งหมค 500 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองนักเรียนเห็นว่า การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาควรให้เด็กมีความรู้ เรื่องวิธีการออกกำลังกาย

¹ปิยวรรณ เพ็ญสุภา, "ปัญหาการจัดและการสอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า ง.

²ศิลป์พงศ์ ศรีวุฒิ, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523), หน้า ง.

ที่ถูกต้อง การรักษาสุขภาพและร่างกายให้แข็งแรง การ เล่นกีฬาด้วยความปลอดภัย การมี
น้ำใจนักกีฬาและมีความรับผิดชอบต่อน้ำที่ มีระเบียบวินัยมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีเหตุผล
นอกจากนั้น ความคิดเห็นเกี่ยวกับกีฬาที่ควรจัดในโรงเรียนก็มี วอลเลย์บอล บาสเกตบอล
ฟุตบอล วายน้ำ และแบดมินตัน¹

ในปี พ.ศ. 2524 รัฐีวรรณ คชวัฒน์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้
หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 วิชาพลศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยส่ง
แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเองไปยังครูพลศึกษาโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ จำนวน
189 คน ผลการวิจัยพบว่า ในด้านความมุ่งหมายของหลักสูตร ครูพลศึกษาเห็นว่า เป็นความ
มุ่งหมายที่เหมาะสมแล้ว เนื้อหาวิชา รายวิชาที่ประสบปัญหาในด้านการสอนมากที่สุด คือ
กระบี่ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนไม่มีความสนใจในกิจกรรมที่เรียน และ เนื้อหาวิชามาก
เกินไปในวิชาตะกร้อจะมีปัญหามากเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาไม่เหมาะสมกับระดับของ เด็กนักเรียน
และอาจารย์ไม่มีความถนัดในการสอน และในวิชายืดหยุ่นจะมีปัญหามากเกี่ยวกับการไม่
สามารถวัดผลและประเมินผลได้ทุกด้าน ครูพลศึกษามีความเห็น ว่า วิชาที่ควรบรรจุอยู่ใน
หมวดวิชาบังคับ คือ วอลเลย์บอล แบดมินตัน กิจกรรมเข้าจังหวะ ฟุตบอล และศิลปะป้องกัน
ตัว นอกจากนี้ โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์และสถานที่ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งในวิชาการีฬา เทเบิลเทนนิส และยี่คหยุน²

ในปี พ.ศ. 2524 อนันต์ เอียวเจริญ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของ
ผู้บริหารโรงเรียน ครูและครูพลศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพและการทำงานของครูพลศึกษา"
โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารโรงเรียน ครูและครูพลศึกษา รวมทั้งสิ้น 315 คน

¹ ปัทมาวดี นวรัตน์, ม.ล., "ความคิดเห็นของผู้ปกครองนักเรียนที่มีอาชีพ
ต่าง ๆ ต่อวิชาพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า ง.

² รัฐีวรรณ คชวัฒน์, "ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521
วิชาพลศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชา
พลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า ง.

ผลการวิจัยพบว่า ทั้งผู้บริหารและครูอื่น ๆ มีความเห็นว่าครูพลศึกษาควรจะมีสมรรถภาพใน
 ด้านต่อไปนี้ในระดับมาก คือ สมรรถภาพในด้านความเข้าใจและการใช้หลักสูตรการสอน
 และการบริหารด้านวิชาการ ด้านการปกครองชั้นเรียน และการแนะนำด้านการมีมนุษย
 สัมพันธ์ ด้านการปรับปรุงบุคลิกภาพ ด้านความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ด้านการประเมินผล และ
 ด้านพฤติกรรมทั่วไป สำหรับครูพลศึกษาเองนั้นยังมีความเห็นนอกเหนือไปอีกว่า ครูพลศึกษา
 ควรจะมีสมรรถภาพในด้านต่อไปนี้ คือ ครูพลศึกษาจะต้องเห็นว่าการสอนพลศึกษาเป็นอาชีพ
 ที่มีเกียรติ ครูพลศึกษาจะต้องมีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ต้องซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่
 และอาชีพของตนเองจะต้องเห็นว่าการสอนและการช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนเป็นสิ่งที่
 สำคัญที่สุด ต้องมีความรักและศรัทธาในวิชาชีพของตน ยินดีให้ความช่วยเหลือโรงเรียน
 สนใจและปรับปรุงวิชาชีพของตนเอง มีระเบียบวินัยและความรับผิดชอบสูง มีความยุติธรรม
 ตรงต่อเวลาและมีเหตุผล มีความรับผิดชอบในการสอน¹

ในปีเดียวกัน เอนก ช่างน้อย ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอน
 วิชาการปีกระของในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไป
 ยังครูผู้สอนวิชาการปีกระของ จำนวน 55 คน และนักเรียนที่เรียนวิชาการปีกระของมาแล้ว
 จำนวน 350 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่ครูประสบมากเกี่ยวกับวิชาการปีกระของ ได้แก่
 ด้านวิธีปลูกฝังและสร้างแนวคิด ในการนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ความไม่เหมาะสม
 ของสถานที่ การขาดความระมัดระวังของนักเรียนในการใช้และเก็บรักษาอุปกรณ์กระปี การ
 จัดกิจกรรมการสอนให้ได้ผลทางออกกำลังกายการมอบหมายงานให้นักเรียนฝึกซ้อมนอกเวลา
 เรียน เวลาที่ใช้ในการทดสอบ ความเชื่อมั่นในตนเองและกล้าที่จะเผชิญต่อภาวะต่าง ๆ
 อย่างมีหลักการและเหตุผล และด้านประสบการณ์และทักษะการใช้อาวุธเพื่อต่อสู้ป้องกันตัว
 ส่วนนักเรียนประสบปัญหามากทางด้านทักษะของครู สถานที่เรียนมีพื้นที่แคบ การจัดกิจกรรม
 ให้เหมาะสมกับการเรียนศิลปะวัฒนธรรมไทย การสอนทักษะท่ารำ และด้านความรู้ความ

¹อนันต์ เอียวเจริญ, "ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครูและครูพลศึกษา
 เกี่ยวกับสมรรถภาพของครูพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชา
 พลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า ง.

เข้าใจเกี่ยวกับลักษณะการ เคลื่อนไหวสอบทักษะทาร์่า และค่านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ ลักษณะการ เคลื่อนไหวอันเป็นธรรมชาติของวิชากระบี่กระบอง¹

ในปีเดียวกัน ขจร ตั้งสุวรรณรังษี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาปักหยุน ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยัง ครูพลศึกษา จำนวน 48 คน และนักเรียนจำนวน 240 คน ในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การเรียนการสอนวิชาปักหยุนมีปัญหา มากในสิ่งต่อไปนี้

1. ปัญหาวัตถุประสงค์ กิจกรรมและวิธีดำเนินการ เรียนการสอนวิชาปักหยุน คือ นักเรียนขาดแรงจูงใจในการ เรียนการสอนเพราะไม่มีโอกาสชมหรือแข่งขันปักหยุน เวลาในการ เรียนการสอนปักหยุนมีช่วงสั้นเกินไป ความสามารถทางพื้นฐานของนักเรียนยังไม่ดีพอ นักเรียนไม่มีความกล้าในการฝึกทักษะที่ยาก ๆ ขึ้นไป

2. ปัญหาเนื้อหาวิชาปักหยุนทั้งวิชาปักหยุน 1 และวิชาปักหยุน 2 คือ ท่าม้วน หลัดต่าง ๆ ท่าสปริงคอ ท่าสปริงศีรษะ ท่าสปริงหลัง การพุ่งม้วนต่าง ๆ และท่าคิกค่อกันที่ ต้องใช้ทักษะหลายอย่าง เนื้อหาวิชามีมากทำให้อาจารย์พลศึกษาคต้องเลือกและคัดแปลง กิจกรรมปักหยุนให้เหมาะสมกับนักเรียน

3. ปัญหาอุปกรณ์และสถานที่ของวิชาปักหยุน คือ อุปกรณ์มีไม่เพียงพอกับจำนวน นักเรียน เบาะสปริงและซำรุกเร็วกว่าที่ควร เพราะไม่มีที่เก็บรักษา นักเรียนไม่สามารถ นำเบาะออกมาฝึกซ้อมได้ สถานที่เรียนไม่เหมาะสม ไม่มีโรงเรียนหรือสถานที่เฉพาะในการ เรียนการสอนวิชาปักหยุน

4. ปัญหาการวัดและประเมินผลวิชาปักหยุน คือ ไม่มีเกณฑ์ในการทดสอบแต่ละ ทักษะของปักหยุน การทดสอบทางค่านความรู้ยังไม่ได้ผลเท่าที่ควร อาจารย์พลศึกษายังไม่ มีความแม่นยำในการให้คะแนน การทดสอบทักษะต้องใช้เวลามาก

¹ เอนก ชำนาญ, "ปัญหาการเรียนการสอนวิชากระบี่กระบองในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า ง.

5. ปัญหาการจกกิจกรรมเสริมหลักสูตร วิชาเย็ดหุ่่น คือ โรงเรียนชาคอุปกรณ และสถานทีในการทีจะให้ันักเรียนไ้ฝึกซ้อมนอกเวลาเรียน ทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยขึ้น ในการฝึก นักเรียนไม่มีโอกาสไ้ชมการแสดง และร่วมแข่งชันเย็ดหุ่่นทั้งในโรงเรียนและระหว่างโรงเรียน อาจารย์พลศึกษาไม่มีเวลาทีจะช่วยฝึกซ้อมให้แก่นักเรียนนอกเวลาเรียน ชาคแห่งศึกษาคนควาและฝึกหัดทักษะเย็ดหุ่่นเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน¹

ในปีเดียวกัน ทิพย์วัล เรื่องขจร ไ้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตร มัธยมศึกษาตอนค่น พ.ศ. 2521 วิชาพลศึกษา ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 3" โดยไ้แบบสอบถามกับครูพลศึกษาทีสอนใน ระดับชันมัธยมศึกษาตอนค่นของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 3 จำนวน 143 คน โดยแบ่งเป็นครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมระดับ จังหวัด จำนวน 69 คน และระดับอำเภอ 74 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ระดับจังหวัด มีปัญหาในการใช้หลักสูตรมากในค่านการสอนให้บรรลุผลตาม จุดประสงค์ของหลักสูตร การสอนให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของวิชาตะกร้อ 1 และวิชา ตะกร้อ 2 สำหรับครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ระดับอำเภอนั้น มีปัญหามากในการ สอนให้บรรลุผลตามจุดประสงค์ของหลักสูตร และการสอนให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของ วิชาเย็ดหุ่่น 1 และวิชาเย็ดหุ่่น 2 ค้วย²

ในปี พ.ศ. 2525 ไพโรจน์ สุวรรณภักดี ไ้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัด และค่านการแข่งชันกีฬาภายในโรงเรียนระดับชันมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยไ้แบบสอบถามส่งไปยังครูพลศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนและครูอื่น ๆ จำนวน 400 ชุด ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาทีประสบมากที่สุดตามความเห็นของผู้บริหารโรงเรียน คือ สถานที่

¹ขจร ตั้งสุวรรณรังษี, "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาเย็ดหุ่่นในชันมัธยมศึกษา ตอนค่น ในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า ง.

²ทิพย์วัลย์ เรื่องขจร, "ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนค่น พุทธศักราช 2521 วิชาพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 3" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร มหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า ง.

ไม่เพียงพอโดยเฉพาะสถานที่กลางแจ้ง และขาดการตรวจสุขภาพนักเรียนก่อนเข้าร่วมการแข่งขัน ส่วนครูพลศึกษาและครูอื่น ๆ มีความเห็นว่าปัญหาที่ประสบมากที่สุด ได้แก่ ขาดเงินสำหรับจ่ายค่าดวงเวลาและสวัสดิการสำหรับบุคลากร ขาดการนำกิจกรรมประเภทที่เป็นศิลปะประจำชาติ เช่น กระบี่กระบอง ตะกร้อ ใช้อีกิจกรรมการแข่งขัน ขาดการประสานงานและความร่วมมือระหว่างผู้บริหารโรงเรียน ครูพลศึกษาและครูอื่น ๆ และขาดงบประมาณในการจัดและดำเนินการการแข่งขัน¹

งานวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1971 โรบินสัน (Robinson) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนหญิง ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในรัฐอลาบามา" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูพลศึกษา จำนวน 422 คน ผลการวิจัยพบว่า จำนวนนักเรียนห้องละ 50 คน หรือน้อยกว่า มีประมาณร้อยละ 84.00 วิธีการแบ่งลำดับนักเรียนโดยใช้ระดับเกรดมีร้อยละ 30.00 และวิชาพลศึกษาจัดไว้เป็นส่วนหนึ่งในหลักสูตรของโรงเรียนมีร้อยละ 63.00 มีการจัดโปรแกรมพิเศษสำหรับเด็กปกติประมาณร้อยละ 61.00 มีการจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนประมาณร้อยละ 81.00 และโรงเรียนที่มีการจัดโปรแกรมไม่สมบูรณ์เพราะขาดเครื่องมืออำนวยความสะดวก อุปกรณ์และขาดการสนับสนุนจากผู้บริหารประมาณร้อยละ 31.00²

¹ไพโรจน์ สุวรรณภักดิ์, "ปัญหาการจัดและดำเนินการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525), หน้า ง.

²Mabel Grenshaw Robinson, "A Survey of the Girls' Physical Education Programs For the Secondary Schools in the State of Alabama," Dissertation Abstracts International 31 (April 1971) : 5185-A.

ในปี ค.ศ. 1971 คอริ (Korri) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในรัฐมินเนโซต้า" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูพลศึกษา จำนวน 600 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตอบสนองความต้องการและความถนัดของแต่ละบุคคลได้ ครูพลศึกษามีชั่วโมงสอนมากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาพอในการเตรียมการสอน¹

ในปีเดียวกัน เบคเคอร์ (Becker) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในวิทยาลัยชุมชนรัฐโอเรกอน" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยังครูพลศึกษา จำนวน 120 คน ผลการวิจัยพบว่า การสอนพลศึกษาไม่อยู่ในระดับที่ดี การจัดโปรแกรมพลศึกษา การจัดกิจกรรมพลศึกษา ยังต้องได้รับการปรับปรุงอีกมาก อุปกรณ์มีไม่เพียงพอ คุณวุฒิของครูพลศึกษาควรส่งเสริมให้มีการศึกษาสูงขึ้น²

ในปี ค.ศ. 1972 โคเกอร์ (Coker) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมลรัฐหลุยเซียน่า" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา จำนวน 65 โรงเรียน 120 คน และสัมภาษณ์ครูพลศึกษาอีก 75 คน ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กชายได้รับการปรับปรุงขึ้นมาก แต่ยังคงขาดผู้ทำงานด้านนี้ รวมทั้งการวางแผนงาน ครูพลศึกษาได้จัดเตรียมโปรแกรมการสอนพลศึกษาไว้อย่างดี แต่ยังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร³

¹Lea Jean Korri, "Instructional Problems Encountered by Women Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency As Expressed by Physical Education Majors in Minnesota," Dissertation Abstracts International 31 (April 1971) : 5181-A.

²Charles Jacob Becker, "An Evaluation of Physical Education Programs For Man in Oregon Community College," Dissertation Abstracts International 31 (April 1971) : 5172-A.

³Gordon Engene Coker, "A Survey of Senior High School Physical Education Programs For Boys in Selected Louisiana Public School," Dissertation Abstracts International 33 (October 1972): 1484-A.

ในปี ค.ศ. 1975 ซัวเรซ (Suarez) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมชุมชนเปอโตริโก" โดยใช้แบบประเมินผลส่วนที่ 4-13 ของแบบประเมินผลของโรงเรียนมัธยมแห่งชาติ นำมาประเมินผลโรงเรียนมัธยมชุมชนในเปอโตริโก จำนวน 12 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนส่วนมากยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี การนำโปรแกรมพลศึกษาที่วางไว้โดยรัฐมาใช้ นั้น เป็นโปรแกรมที่ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงทางสภาวะของโรงเรียนนั้น ๆ ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมโปรแกรมพลศึกษานี้น้อย ไม่มีจำนวนนักเรียนที่แน่นอนในการเรียนพลศึกษา ในชั้นเรียนขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ซึ่งทำให้เป็นผลกระทบต่อการสอน และกระบวนการเรียนรู้ของวิชาพลศึกษา ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงโปรแกรมพลศึกษาในทุกด้าน เพื่อที่จะจัดการพลศึกษาให้แก่เด็กนักเรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคตได้อย่างมีคุณค่าที่สุด¹

ในปี ค.ศ. 1978 เอคอร์ด (Acord) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษาในโปรแกรมพลศึกษาที่จัดขึ้นแบบชั้นเรียนสหศึกษา และแบบชั้นเรียนไม่ใช้สหศึกษา" โดยใช้แบบวัดทัศนคติกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 480 คน เป็นนักเรียนในชั้นเรียนสหศึกษา 320 คน และไม่ใช้ชั้นเรียนสหศึกษา 160 คน ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติของเด็กนักเรียนทั้งชายและหญิงที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษาในระดับมัศึกษาระหว่างเด็กนักเรียน ชั้นเรียนที่เป็นสหศึกษาและชั้นเรียนที่ไม่เป็นสหศึกษาในด้านสุขภาพและสมรรถภาพ เด็กในชั้นเรียนที่ไม่เป็นสหศึกษาทั้งชายและหญิง มีทัศนคติในทางบวกมากกว่าเด็กชายหรือหญิงในชั้นเรียนสหศึกษา²

¹Portela Suarez, "An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Secondary Schools of Puerto Rico,"

Dissertation Abstracts International 35 (March 1975) : 5908-A.

²Doris Mullins Acord, "Attitude Toward Physical Activity in Co-Educational and Non Co-educational Physical Educational Programs," Dissertation Abstracts International 38 (April 1978) : 5986-A.